

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Kateřiny Šimáčkové (soudkyně zpravodajky) a soudců Ludvíka Davida a Davida Uhlíře o ústavní stížnosti stěžovatelky **Z. U.**, zastoupené Mgr. et Mgr. Alenou Vlachovou, advokátkou, se sídlem Husova 242/9, Praha 1, proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 21 Co 226/2020-715 ze dne 8. 7. 2020, za účasti Městského soudu v Praze jako účastníka řízení a **M. U.**, zastoupeného Mgr. Lucií Horákovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 5, Praha 2, a **S. E. U.**, jako vedlejších účastníků řízení, takto:

- I. Usnesením Městského soudu v Praze č. j. 21 Co 226/2020-715 ze dne 8. 7. 2020 bylo porušeno základní právo stěžovatelky na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a princip rovnosti účastníků řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.**
- II. Toto rozhodnutí se proto ruší.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předchozí průběh řízení

1. Ústavní stížností ze dne 14. 9. 2020 se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze, jímž měla být porušena práva stěžovatelky a vedlejší účastnice na spravedlivý proces zaručená čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“), princip rovnosti účastníků řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny a právo na ochranu dětí a mladistvých podle čl. 32 odst. 1 Listiny.

2. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení o úpravě poměrů k nezletilým dětem stěžovatelky a vedlejšího účastníka. V něm Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem č. j. 50 Nc 6052/2019-479 ze dne 17. 12. 2019 rozhodl o svěřeni nejstarší dcery stěžovatelky a vedlejšího účastníka, která je vedlejší účastnicí řízení před Ústavním soudem, do péče stěžovatelky a dvou mladších nezletilých dětí do střídavé péče rodičů, jakož i o výživném pro všechny děti. Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesením č. j. 21 Co 91/2020-651 ze dne 20. 5. 2020 toto rozhodnutí obvodního soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatelka poté dne 12. 6. 2020 podala u obvodního soudu návrh na vydání předběžného opatření, kterým by vedlejší účastník byl zavázán uhradit dlužné školné za studium vedlejší účastnice ve školním roce 2019/2020. Obvodní soud stěžovatelčině návrhu vyhověl a usnesením č. j. 50 Nc 6052/2019-688 ze dne 17. 6. 2020 uložil vedlejšímu účastníkovi, jako otci vedlejší účastnice, povinnost zaplatit nejpozději do 30. 6. 2020 na bankovní účet školy, kde vedlejší účastnice studuje, částku celkem ve výši 59 109 Kč.

3. Toto usnesení obvodního soudu vedlejší účastník napadl dne 23. 6. 2020 odvoláním, v němž obvodnímu soudu vytkl, že nepřihlédl k tomu, jaké částky vedlejší účastník v rozhodném období skutečně uhradil na výživu vedlejší účastnice, včetně jejího školného. Namítl, že tvrzení stěžovatelky jsou nepravdivá či neúplná, a rozporoval též závěry obvodního soudu ohledně svých majetkových poměrů.

4. Jak vyplývá ze spisu obvodního soudu sp. zn. 50 Nc 6052/2019, dne 1. 7. 2020 byla věc předložena k rozhodnutí o odvolání vedlejšího účastníka Městskému soudu v Praze, mimo jiné s informací, že odvolání nebylo doručeno ostatním účastníkům a vyjádření k odvolání nebylo podáno (č. l. 713). Městský soud v Praze usnesením č. j. 21 Co 226/2020-715 ze dne 8. 7. 2020 změnil usnesení obvodního soudu tak, že návrh stěžovatelky (matky) na nařízení předběžného opatření se zamítá. Městský soud neshledal, že by v daném případě byly splněny podmínky pro nařízení předběžného opatření navrhovaného stěžovatelkou. Uvedl, že nebylo zpochybněno, že by vedlejší účastník neplatil na dceru výživné, a tak nelze dovodit, že by právě a jen vedlejší účastník měl uhradit dluh na školném. Navíc navrhované předběžné opatření ve svém důsledku představovalo úpravu konečnou. Městský soud rovněž při odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na odvolací argumentaci vedlejšího účastníka ohledně možnosti odkladu plateb školného a sdílel i jeho argumentaci ohledně dostatečného neobjasnění jeho majetkových poměrů v řízení před obvodním soudem.

II. Argumentace účastníků a vedlejších účastníků řízení

5. Podanou ústavní stížností stěžovatelka napadá rozhodnutí městského soudu o zamítnutí jejího návrhu na nařízení předběžného opatření. V ústavní stížnosti popisuje předcházející průběh řízení a poměry v rodině, a to zejména ve vztahu k otázkám výživného pro děti a majetkových poměrů rodičů. V souvislosti s řízením o návrhu na nařízení předběžného opatření pak obecným soudům vytýká, že ji ani nezletilou vedlejší účastnici, zastoupenou v řízení opatrovníkem, neinformovaly o tom, že proti rozhodnutí obvodního soudu podal vedlejší účastník odvolání. Stěžovatelka tak neměla možnost vyjádřit se k argumentaci a tvrzením vedlejšího účastníka a předložit případně odvolacímu soudu další důkazy, pokud by to bylo potřebné. O podání odvolání se stěžovatelka dozvěděla až ze samotného napadeného rozhodnutí městského soudu, které jí bylo doručeno dne 20. 7. 2020. Přitom v daném případě nebyl žádný důvod, proč by odvolání vedlejšího účastníka nemělo být stěžovatelce doručeno, nehrozilo žádné nebezpečí zmaření účelu předběžného opatření. Městský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, že vyjádření k odvolání nebylo podáno; nezabýval se však tím, proč tomu tak bylo. Současně je zřejmé, že při odůvodnění svého rozhodnutí městský soud vycházel z argumentace vedlejšího účastníka. Stěžovatelka poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3524/19 a I. ÚS 326/17, v nichž byl shledán neústavním postup obecných soudů obdobný jako ve stěžovatelčině případě. Stěžovatelka dále kritizuje, že městský soud zcela rezignoval na ochranu práv a zájmů nezletilé vedlejší účastnice, kterou svým rozhodnutím výrazně poškodil. Mimoto stěžovatelka poukazuje, že obecné soudy nebyly po celou dobu řízení schopny řádně zjistit majetkové poměry vedlejšího účastníka, a to i přes řadu tvrzení a důkazních návrhů předkládaných stěžovatelkou v tomto ohledu, protože dosud nebylo stanoveno výživné v odpovídající výši, postačující i na hrazení školného za vedlejší účastnici. Postup obecných soudů, které tak svou pasivitou a ignorováním vyšetřovacího principu nebyly schopny zajistit pro nezletilou vedlejší účastnici výživné odpovídající možnostem a nadstandardní životní úrovni vedlejšího

účastníka a následně ani předběžným opatřením neumožnily vyřešit situaci, kdy vedlejší účastníci hrozilo, že nebude moci dokončit své studium na stávající střední škole, představuje podle stěžovatelky též zásah do práva vedlejší účastnice na ochranu dle čl. 32 odst. 1 Listiny.

6. K výzvě Ústavního soudu se k ústavní stížnosti vyjádřili účastník i vedlejší účastníci řízení. Městský soud v Praze, coby účastník řízení, odkázal na odůvodnění svého usnesení napadeného ústavní stížností. Dále uvedl, že ke stěžejní námitce stěžovatelky ohledně nemožnosti vyjádřit se k podanému odvolání se nemůže vyjádřit, neboť nemá k dispozici soudní spis vedený v dané věci.

7. Vedlejší účastník, otec nezletilé vedlejší účastnice, navrhl, aby Ústavní soud stěžovatelčinu ústavní stížnost odmítl. S napadeným rozhodnutím se ztotožňuje a má za to, že stěžovatelčina argumentace postrádá ústavněprávní rozměr. Zdůrazňuje, že není povinností obecných soudů doručovat protistraně odvolání druhého účastníka proti usnesení o návrhu na nařízení předběžného opatření, neboť ani samotný tento návrh není obecnými soudy před vydáním rozhodnutí doručován druhému účastníku. V souvislosti s rozhodováním o předběžných opatřeních vedlejší účastník poukazuje též na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 736/17. Dále se vyjadřuje k některým skutkovým okolnostem věci, včetně hrazení výživného pro nezletilou vedlejší účastnici, možností úhrady jejího školného a svých majetkových poměrů.

8. K podané ústavní stížnosti se vyjádřila také vedlejší účastnice, dcera stěžovatelky a vedlejšího účastníka. Ústavní soud podotýká, že nepovažoval za nutné jmenovat jí opatrovníka pro zastupování v řízení před Ústavním soudem, neboť přestože je dosud nezletilá, dosáhla již 17 let, a tedy jí zbývá jen rok do nabytí zletilosti. Vedlejší účastnice již podle názoru Ústavního soudu dosáhla takové rozumové a citové vyspělosti, že je schopna samostatně se vyjadřovat k předmětu řízení (srov. obdobně pro případy nezletilých stěžovatelů usnesení sp. zn. I. ÚS 1629/16 ze dne 2. 8. 2016, bod 10; usnesení sp. zn. I. ÚS 412/17 ze dne 21. 2. 2017, bod 5; či usnesení sp. zn. II. ÚS 1438/20 ze dne 30. 6. 2020, bod 10; všechna rozhodnutí Ústavního soudu citovaná v tomto nálezu jsou dostupná též na <https://nalus.usoud.cz>). Za této situace a vzhledem k tomu, že nebyly shledány jiné důvody pro nutnost jejího zastoupení kolizním opatrovníkem, jednal Ústavní soud přímo s vedlejší účastnicí, o jejíž studium a školné za něj v řízení o předběžném opatření šlo.

9. Vedlejší účastnice ve svém vyjádření uvedla, že se jedná o první příležitost k vyjádření k aktuální situaci ohledně školného, která jí byla v řízení dána, a za tuto příležitost je vděčná. Dále podrobně popisuje svůj vztah k vedlejšímu účastníkovi, svému otci, a jeho vývoj v posledních letech. Vyjadřuje se též k majetkovým poměrům vedlejšího účastníka a k okolnostem a důvodům, které vedlejší účastník uvádí v souvislosti s placením školného pro své děti (vedlejší účastnici a její mladší sestru). Nakonec zdůrazňuje též závažné důsledky, které by pro ni z nezaplacení školného plynuly.

III. Hodnocení Ústavního soudu

10. Ústavní stížnost je důvodná.

11. Ústavní soud připomíná, v souladu se svou ustálenou rozhodovací praxí, že zásadně není oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti obecných soudů, neboť dle čl. 83 Ústavy je soudním orgánem ústavnosti, nikoliv součástí soustavy obecných soudů. Jeho pravomoc je založena výlučně k přezkumu rozhodnutí z hlediska dodržení ústavněprávních principů, tj. zda v řízení nebyly dotčeny ústavně chráněné práva a svobody jeho účastníka, zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy a zda je lze jako celek pokládat za spravedlivé. V nyní projednávaném případě přitom uvedené ústavněprávní principy v řízení před městským soudem dodrženy nebyly a napadeným rozhodnutím městského soudu došlo k porušení ústavně zaručeného práva stěžovatelky na spravedlivý proces a principu rovnosti účastníků řízení, odůvodňujícímú kasační zásah Ústavního soudu.

12. Ústavní soud se ve své judikatuře již také opakovaně vyjádřil k rozhodování obecných soudů o předběžných opatřeních. Přitom zdůraznil, že obecně nelze vyloučit způsobilost předběžného opatření, jako opatření prozatímní povahy, zasáhnout do základních práv a svobod účastníků řízení. Na druhou stranu však předběžné opatření zpravidla nedosahuje takové intenzity, aby mohlo zasáhnout do ústavně zaručených práv účastníků řízení, neboť při rozhodování o jeho nařízení se nerozhoduje o právech a povinnostech účastníků s konečnou platností, nýbrž jde o opatření dočasného charakteru, jímž není prejudikován konečný výsledek sporu. Jeho účelem je zatímní úprava práv a povinností, která nevylučuje, že ochrana práv dotčenému účastníku bude posléze poskytnuta konečným rozhodnutím ve věci. Ústavní soud současně opakovaně připomíná, že posouzení podmínek pro vydání předběžného opatření je věcí obecného soudu, neboť závisí na konkrétních okolnostech případu. Ústavnímu soudu, z hlediska ústavněprávního, zásadně nepřísluší přehodnocovat názor obecného soudu stran důvodnosti návrhu na vydání předběžného opatření; nýbrž je povolán toliko ověřit, zda rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření mělo zákonný podklad, bylo vydáno příslušným orgánem za dodržení zásad spravedlivého procesu a současně nebylo projevem svévole [viz například z nedávné doby nálezn sp. zn. IV. ÚS 802/19 ze dne 4. 6. 2019, body 13 a 14; a další judikaturu tam citovanou; obdobně nálezn sp. zn. III. ÚS 743/19 ze dne 25. 6. 2019, body 22 a 23; či nálezn sp. zn. II. ÚS 3524/19 ze dne 17. 12. 2019, bod 13].

13. Mezi zásady spravedlivého procesu patří také rovnost účastníků v řízení zaručená čl. 37 odst. 3 Listiny. Ústavní soud opakovaně judikoval, že tato zásada je součástí práva na spravedlivý proces v širším slova smyslu a rozumí se jí „rovnost zbraní, respektive rovnost příležitostí“. To znamená, že každé procesní straně by měla být dána přiměřená možnost přednést svou záležitost za podmínek, jež ji nestaví do podstatně nevýhodnější situace, než ve které je protistrana – cílem zásady rovnosti zbraní je dosažení „spravedlivé rovnováhy“ mezi stranami sporu. Tato zásada se přitom projevuje i při rozhodování o návrhu na vydání předběžného opatření, byť zároveň ji nelze absolutizovat [nálezn sp. zn. II. ÚS 3524/19, citovaný výše, body 16 a 17; obdobně nálezn sp. zn. III. ÚS 743/19, citovaný výše, bod 24; srov. též nálezn sp. zn. Pl. ÚS 16/09 ze dne 19. 1. 2010 (N 8/56 SbNU 69; 48/2010 Sb.)].

14. V projednávaném případě stěžovatelka namítá porušení zásad spravedlivého procesu v důsledku toho, že jí (ani vedlejší účastníci, respektive jejímu opatrovníkovi) nebylo doručeno odvolání vedlejšího účastníka proti rozhodnutí obvodního soudu o nařízení předběžného opatření.

15. Ústavní soud se ve své rozhodovací praxi již několikrát vyslovil k ústavněprávní interpretaci § 210 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, který upravuje doručování odvolání ostatním účastníkům řízení. Vyjma případů opožděného či vadného odvolání doručí soud (prvního stupně) ostatním účastníkům odvolání, které směřuje proti rozsudku nebo usnesení ve věci samé; jde-li o odvolání proti usnesení, kterým nebylo rozhodnuto ve věci samé, doručí je soud těm účastníkům, jejichž práv a povinností se týká, je-li to s ohledem na okolnosti případu či povahu věci vhodné a účelné. Ústavní soud konstatoval, že v případě odvolání směřujícího proti jiným než meritorním rozhodnutím tedy soud nemá zákonem kategoricky formulovanou povinnost doručit dané odvolání ostatním účastníkům; ale k takovému postupu soud přistupuje na základě své úvahy o jeho vhodnosti a účelnosti s ohledem na okolnosti případu či specifikum věci. Přitom takovou specifickou okolností zakládající nezbytnost doručení odvolání ostatním účastníkům může být i dosavadní vývoj řízení, který zřetelně naznačuje, že protistrana zaujímá k argumentům uváděným odvolatelem zřetelně nesouhlasný postoj a odlišně je právně a skutkově hodnotí. Doručením odvolání ostatním účastníkům jim má být umožněno, aby byli seznámeni se skutkovými a právními argumenty odvolatele a aby mohli, budou-li to podkládat za potřebné k obraně svých zájmů, předložit soudu své protiargumenty, které jsou způsobilé ovlivnit rozhodování soudu a s nimiž se soud má v rozhodnutí náležitě vypořádat [srov. nález sp. zn. II. ÚS 3524/19, citovaný výše, body 22 a 23; nález sp. zn. I. ÚS 326/17 ze dne 18. 5. 2017 (N 81/85 SbNU 387), bod 17; nález sp. zn. III. ÚS 743/19, citovaný výše, bod 26; či obdobně nález sp. zn. IV. ÚS 802/19, citovaný výše, bod 16].

16. Současně však Ústavní soud opakovaně připomíná, že není povinností obecných soudů doručovat protistraně odvolání proti usnesení o návrhu na nařízení předběžného opatření před rozhodnutím odvolacího soudu vždy a v každém případě, a to především s ohledem na to, že mohou být případy, kdy by doručení odvolání protistraně nebylo ani účelné, ani vhodné anebo by dokonce takovým nevhodným doručením odvolání mohl být zmařen účel předběžného opatření, tedy mimořádného procesního institutu, který musí být do jisté míry založen na prvku překvapivosti (nález sp. zn. IV. ÚS 802/19, citovaný výše, bod 25; nález sp. zn. II. ÚS 3524/19, citovaný výše, bod 25; obdobně nález sp. zn. III. ÚS 743/19, citovaný výše, bod 28).

17. Nakonec je třeba doplnit, že při posuzování porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny či zásady rovnosti účastníků řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny je třeba vždy vycházet z hodnocení řízení jako celku. Nestací pouze shledání pochybení v postupu obecného soudu, nýbrž je třeba hodnotit jeho dopad na celkový výsledek řízení. Vždy je nutno vážit povahu a intenzitu porušení procesních pravidel, tedy zda toto porušení zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit mu příznivější rozhodnutí ve věci samé [srov. nález sp. zn. III. ÚS 743/19, citovaný výše, bod 28; obdobně nález sp. zn. IV. ÚS 802/19, citovaný výše, body 19 a 20; oba s odkazem na nález sp. zn. II. ÚS 169/09 ze dne 3. 3. 2009 (N 43/52 SbNU 431), bod 17].

18. V projednávaném případě Ústavní soud shledal, že postupem obecných soudů došlo k porušení stěžovatelčina ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces a principu rovnosti účastníků řízení. Městský soud pochybil, pokud rozhodl o odvolání vedlejšího účastníka proti rozhodnutí obvodního soudu, kterým bylo nařízeno předběžné opatření navržené stěžovatelkou, bez toho, aby stěžovatelce, respektive dalším účastníkům řízení byla dána možnost se s podaným odvoláním seznámit a vyjádřit se k němu, a tak

potenciálně ovlivnit rozhodnutí městského soudu jako odvolacího soudu. Nejednalo se přitom o situaci, kdy by zaslání odvolání ostatním účastníkům řízení nebylo vhodné či účelné či by mohlo zmařit účel předběžného opatření, a to už proto, že vedlejší účastník odvoláním brojil právě proti nařízení předběžného opatření obvodním soudem. Stanoviska stěžovatelky a vedlejšího účastníka přitom byla zřetelně odlišná; vedlejší účastník ve svém odvolání rozporoval tvrzení a argumenty stěžovatelky uváděné v návrhu na nařízení předběžného opatření. Současně je zřejmé, že městský soud v napadeném rozhodnutí, kterým podanému odvolání vyhověl a stěžovatelčin návrh na nařízení předběžného opatření zamítl, vyšel právě i z tvrzení a argumentace předložených vedlejším účastníkem v odvolání, s nimiž se částečně ztotožnil. Odvolací argumentace vedlejšího účastníka tedy měla vliv na závěry městského soudu a napadené rozhodnutí, a pokud stěžovatelce nebylo umožněno se s ní seznámit a na ni reagovat, nešlo o pochybení, jež by bylo zjevně bezvýznamné z hlediska výsledku řízení, ale byla tím narušena celková spravedlnost řízení o návrhu na nařízení předběžného opatření a porušena ústavně zaručená procesní práva stěžovatelky.

19. Ústavní soud tedy nemůže přitakat názoru vedlejšího účastníka, že by v daném případě nebylo třeba stěžovatelce zasílat jeho odvolání proti rozhodnutí obvodního soudu o nařízení předběžného opatření. Odvolání proti rozhodnutí, kterým bylo nařízeno předběžné opatření, a tedy brojící proti nařízenému předběžnému opatření, není svou podstatou zásadně srovnatelné se samotným návrhem na nařízení předběžného opatření. Zatímco nařízení předběžného opatření je zpravidla spojeno s určitou mírou překvapivosti vůči účastníku, kterému se tak něco ukládá; odvolání proti rozhodnutí nařizujícímu předběžné opatření, jakož ani následné rozhodnutí odvolacího soudu již z povahy věci tento prvek překvapivosti běžně nevyžaduje. Stejně tak nelze postup obecných soudů, které stěžovatelce v daném případě nedoručily odvolání vedlejšího účastníka, ospravedlnit s poukazem na nezbytnost rychlého, respektive bezodkladného rozhodování soudů v řízení o předběžném opatření, která dopadá nejen na řízení v prvním stupni, ale i na řízení odvolací. Tento požadavek nemůže vést k úplnému popření jiných zásadních procesních principů v řízení; pro jeho dodržení pak zpravidla postačí odpovídajícím způsobem stanovit délku lhůty, v níž se ostatní dotčení účastníci mohou s podaným odvoláním seznámit a případně se k němu vyjádřit, tak aby tito účastníci měli reálnou možnost naplnění svých procesních práv a zároveň byla respektována i urgentnost rozhodnutí v konkrétní věci.

20. Konečně ve vztahu k námitkám a argumentům stěžovatelky i vedlejších účastníků řízení týkajícím se samotné otázky výživného, respektive placení školného pro vedlejší účastníci, jakož i majetkových poměrů obou rodičů Ústavní soud opakuje, že není příslušný k jejich posouzení (viz též bod 12 nálezu výše). Posouzení důvodnosti návrhu na nařízení předběžného opatření náleží zásadně obecným soudům a tento případ není výjimkou.

IV. Závěr

21. Ústavní soud uzavírá, že jak již opakovaně konstatoval, pokud odvolací soud rozhodne o odvolání proti rozhodnutí o nařízení předběžného opatření, aniž předtím bylo dané odvolání doručeno ostatním účastníkům řízení a ti měli možnost se k němu vyjádřit, přičemž pro takový postup nejsou zvláštní důvody (nejedná se o situaci, kdy by doručení odvolání nebylo vhodné, účelné nebo by mohlo zmařit účel předběžného opatření), dojde k porušení práva oněch účastníků na spravedlivý proces a principu rovnosti účastníků

řízení dle čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny. Právě k takové situaci a porušení ústavně zaručených práv stěžovatelky došlo i v nyní projednávaném případě.

22. Stěžovatelka v ústavní stížnosti namítala porušení ústavně zaručených práv nejen svých, ale i vedlejší účastnice. Z obsahu ústavní stížnosti nicméně plyne, že stěžovatelka brojí především proti tomu, že jí nebyla poskytnuta možnost se vyjádřit k odvolání vedlejšího účastníka – nikoli proti tomu, že taková možnost nebyla dána opatrovníkovi nezletilé vedlejší účastnice, který ji v řízení před obecnými soudy zastupuje a jehož zastupování stěžovatelka v ústavní stížnosti nijak nespornuje. Mimoto se v posuzovaném případě jedná o otázku vyživovací povinnosti uložené rodičům (ve prospěch dítěte). Ústavní soud tak v nynějším případě neshledal důvody k výjimečnému vyslovení porušení ústavně zaručených práv vedlejší účastnice.

23. S ohledem na shora uvedené Ústavní soud podle § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů vyhověl ústavní stížnosti a zrušil napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze pro porušení stěžovatelčina práva na spravedlivý proces a principu rovnosti účastníků řízení. Městský soud je dále vázán právním názorem Ústavního soudu vysloveným v tomto nálezu; Ústavní soud však svým nálezem nijak nepředjímá výsledek řízení o odvolání vedlejšího účastníka ani se nevyjadřuje k vlastnímu posouzení podmínek pro nařízení navrženého předběžného opatření, respektive k jeho důvodnosti.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 23. listopadu 2020

Kateřina Šimáčková
předsedkyně senátu